

Arrest

nr. 264 689 van 30 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juli 2021 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Issadikken (Marokko) op 28.08.1987.

Op 28.12.2007 werd verzoeker aangetroffen in het Rijk.

Op 28.12.2007 nam gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 16.10.2010 werd verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk, dit naar aanleiding van een betrapping op heterdaad op verbodenwapenbezit en drugsbezit.

Op 16.10.2010 nam gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 20.12.2010 werd verzoeker andermaal aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk.

Op 20.12.2020 nam gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid opnieuw een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 28.10.2011 werd verzoeker bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen wegens wapenbezit.

Op 28.04.2012 werd verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk.

Op 28.04.2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 02.08.2012 werd verzoeker nogmaals aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk.

Op 02.08.2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker diende op 13.11.2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn moeder van Nederlandse nationaliteit.

Op 04.06.2013 werd verzoeker vervolgens in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 21.06.2016 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst, wegens diefstal met geweld of bedreiging en deelname aan bendevoorming.

Bij vonnis van 09.08.2016 veroordeelde de correctionele rechtbank te Antwerpen verzoeker voor diefstal met geweld of bedreiging.

Op 14.10.2016 bevestigde de correctionele rechtbank te Antwerpen vervolgens de eerdere veroordeling van 28.10.2011, waartegen verzoeker inmiddels verzet had aangetekend.

Verzoeker werd bij arrest van 18.06.2017 door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld wegens diefstal door middel van geweld of bedreiging.

Bij vonnis van 14.03.2018 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld wegens handel en bezit van verdovende middelen.

Verzoeker diende op 18.05.2018 -middels volmacht- een aanvraag tot het bekomen van duurzaam verblijf in (bijlage 22).

Op 26.06.2018 werd verzoeker nogmaals veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, wegens handel en bezit van verdovende middelen.

Op 07.12.2020 weigerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het duurzaam verblijf (bijlage 24). Voormelde beslissing werd op 08.12.2020 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 15.06.2021 werd verzoeker op de hoogte gesteld van het feit dat het verblijfsrecht mogelijks zou worden beëindigd, waarbij verzoeker een vragenlijst overhandigd kreeg, tezamen met de mogelijkheid om bijkomende documenten voor te leggen.

Vervolgens heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie evenwel moeten vaststellen dat de vragenlijst niet ingevuld werd terugbezorgd en er evenmin bijkomende documenten waren ontvangen.

Op 19.07.2021 besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uiteindelijk tot de beëindiging van het verblijf.

(...)"

De advocaat van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat deze feitenvoorstelling niet betwist wordt.

Op 19 juli 2021, met kennisgeving op 20 juli 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)
Mijnheer

naam: E. B.
voornaam: O.
geboortedatum: X

geboorteplaats: Issaddiken Saka
nationaliteit: Marokko

Krachtens artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

U bent vermoedelijk met een visum kort verblijf in 1998 naar Nederland afgereisd om uw moeder die daar verbleef te vervoegen. Ondanks meerdere aanvragen tot gezinshereniging hebt u er geen recht op verblijf verkregen. U hebt ook in Nederland strafbare feiten gepleegd en werd er uiteindelijk in 2006 ongewenst verklaard.

Het allereerste administratieve spoor van uw aanwezigheid in België dateert van 28.12.2007 toen de politie te Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole (AN.55.LB.(...)/2007-GF) opstelde nadat u zonder identiteitsdocumenten op de openbare weg werd aangetroffen. De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) stelde diezelfde dag een bevel om het grondgebied binnen 5 dagen te verlaten voor u op.

Op 16.10.2010 werd door de Lokale Politie van Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole (AN.36.LB.(...)/2010-GF) opgesteld daar u betrapt werd op verboden wapenbezit en drugbezit. Er werd u diezelfde dag een bevel om het grondgebied binnen vijf dagen te verlaten betekend. Op 20.12.2010 werd door de Lokale Politie van Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole (AN. 55.LB.(...)/2010-GF) opgesteld daar u niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikte. Er werd u diezelfde dag een bevel om het grondgebied binnen vijf dagen te verlaten betekend.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 28.10.2011 bij verstek tot een gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig maakte een vrij verkrijgbaar wapen, namelijk jachtmes - sportmes (duikersmes) te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen. Dit feit pleegde u te Antwerpen in de nacht van 15.10.2010 op 16.10.2010.

Op 28.04.2012 werd door de Lokale Politie van Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole (AN. 55. LB. (...)/2012-GF) opgesteld daar u niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikte. De DVZ gaf u een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Op 02.08.2012 werd door de Lokale Politie van Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole (AN 55. LB.(...)/2012-GF) opgesteld daar u niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikte. U liep doelloos rond in het centrum van Antwerpen. Er werd u diezelfde dag een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten betekend.

Uw moeder (Z. H., geboren in 1965, te Saka, Marokko, Nederlandse nationaliteit) is in oktober 2010 vanuit Nederland naar België verhuisd. Nadat zij recht op verblijf in België verworven had, heeft u op 13.11.2012 te Antwerpen een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, namelijk in de hoedanigheid van descendant van Z. H.* (Bijlage 19 ter) ingediend.

U werd op 05.11.2012 ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 13.11.2012 werd u in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 04.06.2013 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 20.06.2016 werd u aangehouden en op 21.06.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging; deelname aan bendevoorming.

Op 04.08.2016 tekende u verzet aan tegen de verstek veroordeling d.d. 28.10.2011.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 09.08.2016 tot een autonome werkstraf van honderdtwintig uren (vervangende gevangenisstraf bij niet-naleving: 15 maanden) daar u zich schuldig maakte aan 1.6706.334 diefstal door middel van geweld of bedreiging, namelijk een gouden halsketting met medaillon van onbepaalde waarde, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen. Dit feit pleegde u te Antwerpen op 20.06.2016.

Op 09 08 2016 werd u in toepassing van artikel 33 van de wet op de voorlopige hechtenis vrijgesteld

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 14.10.2016 (op verzet tegen het vonnis bij verstek gewezen op 28.10.2011) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor een termijn van 3 jaren daar u zich schuldig maakte aan een vrij verkrijgbaar wapen, namelijk jachtmes - sportmes (duikersmes) te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen. Dit feit pleegde u te Antwerpen in de nacht van 15.10.2010 op 16.10.2010.

Op 01.12.2016 werd u aangehouden en op 02.12.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van deelname aan bendeforming; diefstal met geweld of bedreiging; mededader

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 18.06.2017 tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar daar u zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, met de omstandigheid dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond of dat u heeft doen geloven dat u gewapend was, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd bij nacht; aan opzettelijke verwondingen of slagen; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door twee of meer personen; en aan een vlindermes, vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, overgedragen of vervoerd, opgeslagen, voorhanden gehad of gedragen te hebben, zijnde een wapen dat geacht wordt een verboden wapen te zijn. Deze feiten pleegde u te Antwerpen tussen 05.10.2016 en 01.12.2016.

Op 14 08.2017 werd ook uw veroordeling d d. 14.10.2016 in uitvoer gebracht, het uitstel werd uitvoerbaar door de veroordeling dd. 14.10.2016.

Aangezien u de werkstraf waartoe u veroordeeld werd op 09.08.2016 niet uitgevoerd had. kwam de vervangende gevangenisstraf van 15 maanden op 16.02.2018 ten uitvoer.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 14.03.2018 tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden daar u zich schuldig maakte aan handel en bezit van verdovende middelen, meer bepaald cannabis en cocaïne. Deze feiten pleegde u te Antwerpen op 08.10.2016.

Op 26.06.2018 verklaarde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen dat de ten laste gelegde feiten (cocaïne in bezit te hebben gehad, te hebben aangekocht of vervoerd en cannabis te hebben ingevoerd, aangemaakt, vervoerd, aangekocht, in bezit gehad, geteeld of vervaardigd te hebben voor eigen gebruik met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een penitentiaire Inrichting, instelling voor jeugdbescherming of een onderwijsinstelling, op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook, feiten gepleegd op 01.12.2016) de voortgezette en voortdurende uitvoering waren van eenzelfde strafbaar opzet van de feiten waarvoor u op 14.03.2018 veroordeeld werd en legde u geen bijkomende straf op.

Op 18.05 2018 diende u bij volmacht te Antwerpen een "Aanvraag om duurzaam verblijf (Bijlage 22) in

Op 15.04.2020 werd u een strafonderbreking toegekend in het kader van de coronamaatregelen

U diende op 26 06 2020 terug te keren naar de gevangenis, maar bood zich niet aan U werd als voortvluchtig beschouwd en werd geseind.

Pas op 08.11.2020 heeft u zich aangemeld in de gevangenis van Wortel en werd u opgesloten voor de verdere uitvoering van uw straffen.

Op 07.12.2020 werd, naar aanleiding van uw aanvraag d.d. 18.05.2018, door de DVZ een 'Beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf' (bijlage 24) genomen Deze beslissing werd u op 08 12.2020 ter kennis gebracht

Sinds u in België bent heeft u niet minder dan 4 strafrechtelijke veroordelingen opgelopen wegens diefstal met verzwarende omstandigheden, bendeforming, opzettelijke slagen en verwondingen, inbreuken op de drugswetgeving en verboden wapendracht Uw huidige gevangenisstraf nam een aanvang op 01.12.2016 en uw strafeinde is voorzien op 27 06.2023. U bevindt zich nu in een strafcategorie van 5 tot 7 jaar

Extra bezwarend is dat u in Nederland reeds meerdere veroordelingen opgelopen had, ook wegens diefstallen al dan niet met verzwarende omstandigheden of pogingen daartoe, en u maakte er het voorwerp uit van een maatregel uitgesproken door de Nederlandse Jeugdrechtbank U bent wellicht naar België verhuisd omwille van het feit dat u in 2006 ongewenst werd verklaard in Nederland als gevolg van de door u aldaar gepleegde strafrechtelijke feiten. U had ervoor kunnen kiezen om u te herpakken, met een schone lei te beginnen in België en u voortaan te onthouden aan het plegen van strafbare feiten, maar in plaats daarvan zette u uw asociale levensstijl verder en stapelde u ook in België de veroordelingen verder op U wist op dat ogenblik, of diende te weten, dat een verderzetting van uw criminele levensstijl tot gevolg kon hebben dat uw verblijfsrecht in België in het gedrang kon komen.

In de nacht van 15 op 16.10.2010, nog voor u een legaal verblijf in België had bekomen, werd vastgesteld dat u in het bezit was van een duikersmes zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen. U werd hiervoor bij verstek veroordeeld op 28.10.2011. Op 04.08.2016 tekende u verzet aan tegen de verstekveroordeling en op 14.10.2016 veroordeelde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen u voor dit feit tot een gevangenisstraf van 1 maand. Uit het desbetreffend vonnis blijkt "De feiten van de tenlastelegging zijn ernstig. Wapenbezit leidt tot maatschappelijke onveiligheid "

Op 20.06.2016 heeft u samen met een kompaan een gouden halsketting met medaillon gestolen door middel van geweld of bedreiging. Het slachtoffer werd door jullie vastgenomen en u rukte zijn halsketting af. Het slachtoffer werd door de medebeklaagde ook nog in het gezicht geslagen. De feiten zijn laakbaar en betekenen een ernstige inbreuk op de fysische integriteit van het slachtoffer. De rechter ging akkoord met uw verzoek tot het opleggen van een werkstraf en u werd op 09.08.2016 voor dit feit veroordeeld tot een werkstraf van 120 uur om u de kans te bieden u te herpakken. Over het algemeen kan een werkstraf immers helpen om het wederrechtelijke karakter van gepleegde feiten te doen inzien en ertoe aan te zetten om zich in de toekomst te onthouden van het plegen van analoge feiten of andere misdrijven; tevens komt dergelijke straf een resocialisatie en re-integratie ten goede aangezien men bij het verrichten van diensten voor de gemeenschap deel blijft uitmaken van de samenleving en een zinvolle tijdsbesteding leert kennen. Aangezien de werkstraf niet uitgevoerd werd, diende de alternatieve gevangenisstraf van 15 maanden op 16.02.2018 echter ten uitvoer gebracht te worden.

Het gegeven dat u intussen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel en tot een werkstraf van 120 uur had blijkbaar geen enkele gedragswijziging kunnen bewerkstelligen. U had er immers voor kunnen kiezen uw werkstraf uit te voeren en u te herpakken, maar die kans greep u niet en u belandde alweer snel terug in de gevangenis. Slechts 2 maanden na de veroordeling d.d. 09.08.2016 heeft u opnieuw strafbare feiten gepleegd. Zo beroofden u en uw kompaan op 05.10.2016 iemand onder bedreiging van een vlindermes van zijn portefeuille. Op 08.10.2016 werd bij een fouille (in het kader van een ander onderzoek) vastgesteld dat u een groot zilverkleurig vlindermes verborg in uw broekspijp en op 01.12.2016 beroofde u samen met uw kompaan een dronken man op gewelddadige wijze van diens bankkaart en een niet nader bepaalde geldsom en diende u een ander slachtoffer slagen en verwondingen toe. Uit het strafonderzoek is gebleken dat u en een medebeklaagde dronken personen viseerden om deze vervolgens te beroven van hun bezittingen. Jullie gebruikten daarbij geweld en wapens, wat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers. Uit het arrest d.d. 28.06.2017 waarin deze feiten bestraft worden blijkt. "Rekening houdend met de elementen van de levenssituatie van de beklaagde {u}, met de aard en de ernst en het meervoudig karakter van de bewezen verklaarde feiten, met het strafrechtelijk verleden van de beklaagde {u}, met de specifieke rol die de beklaagde {u} heeft gespeeld bij de lastens hem bewezen verklaarde feiten, met het daarbij betoonde fundamenteel gebrek aan respect voor de eigendomsrechten en de psychische en fysieke integriteit van zijn slachtoffers, met de door de bewezen verklaarde feiten veroorzaakte maatschappelijke overlast, met het beoogde en bij één feit ook daadwerkelijk bekomen onrechtmatig geldgewin, met het ontstellend gemak waarmee de beklaagde tweemaal en respectievelijk nog geen twee maanden en nog geen vier maanden na een veroordeling wegens het plegen van een diefstal met geweld of bedreiging door twee of meer personen tot het plegen van een nieuwe diefstal met geweld in bende is overgegaan en met het ontstellend gemak waarmee de beklaagde (u) nog geen twee maanden na een veroordeling wegens het plegen van een inbreuk op de wapenwetgeving opnieuw met een verboden wapen in zijn bezit werd betrapt, is het hof van oordeel dat de meest aangepaste repliek op alle delinquent gedragingen die de beklaagde {u} heeft gesteld, bestaat in het opleggen van een gevangenisstraf van vierjaar "

Het voortdurend plegen van diefstallen getuigt van een compleet gebrek aan respect voor andermans goederen en vormt een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid U streeft enkel snel winstbejag na en hield geen rekening met andermans eigendomsrechten. De feiten zijn zwaarwichtig en druisen in

tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde U staat duidelijk niet stil bij de nefaste financiële gevolgen die uw daden veroorzaken, hetgeen ook uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont. Dergelijke feiten veroorzaken ook overlast en ergernis voor de gedupeerde en zorgen voor gevoelens van onveiligheid in de samenleving. De slachtoffers kunnen ook belangrijke psychische schade, met name angstgevoelens, oplopen.

Op 14.03.2018 werd u tot een gevangenisstraf van 12 maanden veroordeeld voor druggerelateerde feiten. Uit het vonnis d.d. 14.03.2018 blijkt: 'Op 08 oktober 2016 bemerkt de politie hoe een man, later geïdentificeerd als beklaagde {u}, twee personen aanspreekt met de vraag of ze iets willen kopen. Vervolgens stappen de drie personen een café binnen. In dat café treft de politie klanten aan in het bezit van verdovende middelen. Eén van deze klanten deelt de politie spontaan mee dat hij in de Schippersstraat werd aangesproken door beklaagde {u} met de vraag of hij cocaïne wilde kopen. Ze gingen dan het café binnen, naar het toilet waar beklaagde {u} hem drie paxons cocaïne verkocht en hij nog een zakje marihuana kreeg.' De rechter oordeelde: 'Drugshandel en bezit zijn ernstig. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. De feiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugsdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de burger die zich op deze manier probleemloos kan bevoorraden.' Op 26.06.2018 stond u wederom terecht voor inbreuken op de drugwetgeving. Naar aanleiding van een controle op 01.12.2016 voor andere feiten werd u op heterdaad betrapt op het bezit van drugs. U was in het bezit van een blokje hasj en een paxon cocaïne. De rechter stelde vast dat u voor het ten laste gelegde feit reeds voldoende bestraft werd bij vonnis d.d. 14.03.2018 en legde u daarom geen bijkomende straf op.

De verspreiding van en de handel in cocaïne gaat gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan deze middelen, hetgeen vaak overlast voor de samenleving meebrengt. U bent door uw handelen medeverantwoordelijk voor de nadelige effecten die het gebruik van verdovende middelen veroorzaakt. Cocaïne is een stof die sterk verslavend werkt en schadelijk is voor de gezondheid. U heeft zich om deze gevolgen niet bekommerd. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke 3.670.634 afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. U staat duidelijk niet stil bij de nefaste gevolgen die uw handelingen veroorzaken, hetgeen ook uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid verder aantoont.

Daar u het gebruik van geweld niet schuwt, vaak in het bezit bent van verboden wapens en er blijkbaar sprake is van een agressieproblematiek (zie arrest d.d. 28.06.2017 p.22), bestaat daarbij het risico dat slachtoffers verwond worden en mogelijks blijvende beperkingen zouden overhouden. Het voorhanden hebben van wapens kan leiden tot het gebruik ervan en kan dus een onaanvaardbaar risico voor de veiligheid van personen met zich meebrengen, bovendien veroorzaakt dit gevoelens van onveiligheid in de samenleving.

De feiten waarvoor u veroordeeld werd, dateren dan misschien wel reeds van enige tijd geleden er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Op 29.01.2018 weigerde de strafuitvoeringsrechtbank (hierna: SURB) u elektronisch toezicht toe te kennen. U werkte niet mee aan het psychosociaal onderzoek en u ontkende of minimaliseerde de feiten. Uit het vonnis blijkt: 'U ontkent een agressieproblematiek en schrijft uw woede-uitbarstingen toe aan een schommelende suikerspiegel. Echter, de psychosociale dienst meent dat, gelet op de ernst van de agressie bij de feiten die u ontkent, het nodig is om verder te exploreren of een begeleiding inzake agressie noodzakelijk is.' U werd op 15.04.2020 in strafonderbreking geplaatst in gevolge van de Covid 19 maatregelen. Op 26.06.2021 diende u terug te keren naar de gevangenis, maar u bood zich niet aan. U diende als voortvluchtig geseind te worden. Pas maanden later, op 08.11.2020 heeft u zich opnieuw aangemeld in de gevangenis van Wortel en werd u opgesloten voor de verdere uitvoering van uw straffen. Op 09.11.2020 weigerde de SURB u een voorwaardelijke invrijheidstelling toe te kennen, gelet op uw gebrek aan medewerking en uw ontvluchting. Bovendien verklaarde u op 15.06.2021 aan de terugkeerbegeleider dat het onmogelijk is dat een onderzoek naar het beëindigen van uw verblijfsrecht werd opgestart op basis van de door u gepleegde feiten. U zegt namelijk onschuldig te zijn en u zegt op een racistische manier veroordeeld te zijn, alhoewel u zowel in Nederland als in België veroordeeld werd voor onder andere verschillende (vermogens)delicten. U lijkt dus nog steeds niet te beseffen dat uw gedrag niet door de beugel kan. Er ligt geen enkel stuk voor dat aantoont dat u tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een

gedragwijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Die vaststelling in combinatie met de karaktereigenschappen die voortvloeien uit de door u gepleegde feiten, maken dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat er nog steeds een groot risico op recidive bestaat. U lijkt nog steeds niet te beseffen dat u zich nodig dient te herpakken op alle vlakken. Het feit dat u de neiging vertoont uw misdadig gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden. Uw gedragingen getuigen van een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor de sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder. Het gegeven dat u ondanks de kansen die u geboden werden, bleef recidiveren, wijst erop dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. U staat duidelijk niet in het minst stil bij de traumatische gevolgen die uw daden veroorzaken bij uw slachtoffers en blijft de feiten ontkennen of minimaliseren. Alles gebeurde in functie van het pure geldgewin en de snelle persoonlijke verrijking. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden voor de maatschappij criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet te sluiten valt dat dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelf vereisen.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 15.06.2021 werd u in de gevangenis van Wortel door een terugkeerbegeleider op de hoogte gesteld van het gegeven dat uw recht op verblijf in België mogelijks beëindigd zou worden. U weigerde de vragenlijst Hoorrecht voor ontvangst te ondertekenen. U kreeg een blanco exemplaar mee en verklaarde deze samen met uw advocaat te willen invullen. Er werd u nog uitgelegd dat u 15 dagen de tijd kreeg om het Hoorrecht en bijkomende documenten over te maken aan de DVZ. De Administratie heeft tot op heden geen ingevuld exemplaar van het Hoorrecht en geen aanvullende documenten van u of uw advocaat ontvangen. Aldus liet u op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Voor u in de gevangenis terechtkwam was u ingeschreven op hetzelfde adres als uw moeder Z. H., (geboren in 1965, te Saka, Marokko, Nederlandse nationaliteit, E-kaart geldig tot 22.04.2022). Ook tijdens de strafonderbreking toegekend in het kader van de coronamaatregelen zou u op dat adres verbleven hebben. Uit de registers blijkt dat uw moeder op 09.11.1989 uit het echt is gescheiden te Guercif (Marokko) van uw vader (E. B. L., geboren op 00.00.1962 Marokkaanse nationaliteit). Uw moeder is op 22.11.2000, te Taza, (Marokko) hertrouwd met uw stiefvader (N. E. A., geboren op 02.04.1963 te Boufakrane, Marokko, nationaliteit Marokko, F+ kaart geldig tot 31.10.2022). Uit dit huwelijk zijn 2 kinderen geboren: uw halfbroer (N. B. geboren op 11.07.2002 te Rotterdam, Nederlandse nationaliteit, E-kaart geldig tot 23.07.2024) en uw halfzus (N. R. geboren op 05.11.2004, te Rotterdam, Nederlandse nationaliteit, E-Kaart geldig tot 02.11.2021). Uw moeder, stiefvader, (halfbroer en halfzus zijn woonachtig in België. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen (halfbroers en (halfzussen, valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw moeder en stiefvader of tussen u en uw halfbroer en halfzus. De aanwezigheid van uw familieleden heeft u duidelijk niet kunnen behoeden van het plegen

van zeer ernstige feiten. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat zij u inmiddels beter zouden kunnen begeleiden. Uw moeder uw halfbroer en halfzus kwamen u tot in juni 2019 in de gevangenis bezoeken (zie bezoekerslijst d.d. 06.07.2021). Het gegeven dat uw moeder, uw halfbroer en halfzus u kwamen bezoeken in de gevangenis en dat u mogelijks belt met familie wijst niet noodzakelijk op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dat de normale affectieve banden.

Het vonnis van de SURB d.d. 29.01.2018 vermeldde dat u in 2018 welkom was bij uw moeder en uw stiefvader. Uit het gegeven dat u na uw vrijstelling mogelijks bij uw moeder en stiefvader kan gaan wonen, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en deze familieleden worden afgeleid. Financiële ondersteuning kan door de familie gegeven worden ook als u in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van storting). Een louter financiële afhankelijk en het inwonen volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheid van uw familie aan te tonen Uw leeftijd (bijna 34 jaar) laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat u in 2019 bezoek kreeg van F. F. die door de gevangenis geregistreerd werd als zijnde uw schoonmoeder. De DVZ heeft echter geen informatie aangaande een eventuele partner en bijgevolg schoonmoeder in België U heeft nagelaten de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Ook uw administratief dossier bevat geen informatie over een eventuele partner in België U ontvangt in de gevangenis geen bezoek van een persoon die geregistreerd werd als zijnde partner

Uw familieleden kunnen België vrijelijk in-en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen Dat het onderhouden van de contacten met uw familie moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen crimineel gedrag Nadat u ongewenst werd verklaard in Nederland en uw eerste veroordeling in België had u ervoor kunnen kiezen om op het rechte pad te blijven, maar dat deed u niet en u maakte u opnieuw schuldig aan vergelijkbare feiten. U bevindt zich nu in een strafcategorie van 5 tot 7 jaar. Uit de belangenafweging blijkt dan ook dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan uw familiale belangen.

Uit het administratief dossier blijkt dat u, vermoedelijk met een visum kort verblijf, in 1998 op 11-jarige leeftijd in Nederland bent aangekomen en dat u er in 2006 ongewenst werd verklaard. Op 13.11.2012 diende u een verblijfsaanvraag in en verkreeg u recht op verblijf in België. Ondertussen bent u bijna 34 jaar oud en verblijft u bijna 9 jaar in België, waarvan ruim 4 jaar in detentie. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw lange verblijf in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementeringen respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Marokko, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in Nederland en vervolgens België, werd niet aangetoond dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn. Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Marokko, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Marokko niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er tot uw 11^e gewoond waardoor aangenomen kan worden dat u de taal spreekt en vertrouwd bent met de cultuur en gebruiken. De omstandigheid dat uw naaste familie (moeder, stiefvader, halfbroer en halfzus) in België woont, neemt niet weg dat er mogelijk andere familie is die wel nog in Marokko woont. Uw vader kan er mogelijks nog verblijven. Uw familie in België kan u, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland Hoe dan ook laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat

bent om op zelfstandige basis uw leven in Marokko opnieuw op te bouwen, uw banden met uw geboorteland terug aan te sterken en er in uw levensonderhoud te voorzien.

Het contact met vrienden en kennissen in België (en Nederland) kan u eventueel onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij de herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land

Voor u in de gevangenis terecht kwam, was u niet tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt in België. U slaagde er niet in een vast dienstverband aan te gaan bij werkgevers op de Belgische arbeidsmarkt (zie attest DOLSIS 25.06.2021) U heeft het Hoorrecht niet ingevuld, weigerde de ontvangstbevestiging te ondertekenen en u legde geen documenten voor die het tegendeel aantonen. U heeft geen economische banden opgebouwd in België, noch heeft u hiervoor interesse betoond. In plaats van te werken, opteerde u ervoor diefstallen te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldge win

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

De Administratie beschikt niet over recente informatie hieromtrent. Er liggen geen medische stukken voor waaruit blijkt dat uw aanwezigheid in België omwille van medische redenen noodzakelijk zou zijn voor haar.

U heeft naar aanleiding van onderhavige beslissing geen documenten voorgelegd wat betreft uw medische situatie. Uit het administratief dossier blijkt wel dat u lijdt aan diabetes en hiervoor medicatie neemt. De medische documenten voorgelegd naar aanleiding van uw vraag tot herinschrijving in de registers (uittreksel Epicure databank), ontvangen door de DVZ op 03.07.2020 werden naar aanleiding van onderhavige beslissing voorgelegd aan de medische Sectie van de DVZ. Op 02.07.2021 stelde de Dienst Medische Sectie dat er op basis van de medische informatie in uw administratief dossier geconcludeerd kan worden dat er geen tegenindicatie is voor het reizen of voor een terugkeer naar het thuisland. De behandeling is beschikbaar en toegankelijk in Marokko¹. Ten overvloede wordt erop gewezen dat onderhavige beslissing enkel een beëindiging van uw recht op verblijf in België inhoudt.

Met inachtneming van alle omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van de volgende bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur aan:

"SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN; VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN ARTIKEL 44bis §1 en §2 EN 45 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN ARTIKEL 55 VAN HET KB VAN 8 OKTOBER 1981 EN VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, VERTROUWENS- EN RECHTSZEKERHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL."

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een

administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf, werd door verwerende partij genomen omdat er redenen van openbare orde zouden zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar artikel 44bis, §1° Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden [2 ...12 om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen [2 ...]2, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie [2...2, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. ”

Doch verwerende partij maakt gebruik van de verkeerde paragraaf van het artikel aangezien verzoeker een duurzaam verblijfsrecht heeft verkregen.

Verzoeker was in het bezit van zijn F-kaart sinds 4.06.2013, waarna hij op 18.05.2018 bij volmacht een "Aanvraag om duurzaam verblijf" (bijlage 22) indiende. Op deze bijlage 22 staat in niet mis te verstane bewoordingen (stuk 2):

"(...) De beslissing inzake deze aanvraag wordt ten laatste binnen vijf maanden genomen. "

Dit volgt uit artikel 55 van het KB van 8 oktober 1981:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het duurzaam verblijf erkent, of indien geen beslissing werd genomen binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de afgifte van de bijlage 22, ontvangt de betrokkene [een document ter staving van het duurzaam verblijf opgesteld overeenkomstig] overeenkomstig het model van bijlage 8bis. Hij wordt bovendien ingeschreven in het bevolkingsregister."

De beslissing diende met andere woorden genomen te worden vóór 18.10.2018 en dus binnen de vijf maanden, bij gebreke waaraan de verblijfsaanvraag definitief wordt en de vreemdeling wordt ingeschreven in het bevolkingsregister.

Evenwel werd er geen enkele beslissing genomen voor/op deze datum, sterker nog het duurde maar liefst tot 7.12.2020 vooraleer verweerder een beslissing nam, maar liefst meer dan twee jaar later, (stuk 3)

Verzoeker heeft aldus zijn duurzaam verblijf definitief verworven, daar de beslissing dd. 07.12.2020 laattijdig werd genomen.

Verwerende partij kon bijgevolg de bestreden beslissing niet baseren op §1 van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, doch evenwel enkel op §2 van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet dat stelt:

"§1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden [2 ...]2 om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid

§2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quingies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen f2 ...12, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie [2 ...]2, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Er dienden aldus ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid aanwezig te zijn, hetgeen in casu niet voorhanden is en niet werden aangehaald door DVZ.

Het is vaststaande rechtspraak van het HvJ dat er bij het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde in elk geval, "naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. (HvJ EU 24 juni 2015, nr. C-373/13, H.T., § 79; HvJ EU 11 juni 2015, nr. C-554/13, Zh.)

Het Grondwettelijk Hof heeft zich ook uitgesproken over de precieze interpretatie van het begrip ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het Grondwettelijk Hof (arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019 rolnummers 6749 en 6755) besloot namelijk in zijn arrest dd. 18.07.2019 dat de wetgever voldoende duidelijk heeft 6 gemaakt wat wordt bedoeld met "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" en "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" om de betrokken vreemdelingen in staat te stellen met een redelijke mate van voorspelbaarheid te bepalen welke gedragingen een op grond van de artikelen 21 en 22 vreemdelingenwet gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, kunnen rechtvaardigen. De term "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" wordt dan ook door het Grondwettelijk Hof duidelijk uitgelegd en geldt in die zin ook voor artikel 44bis, §2 Vreemdelingenwet.

In het arrest nr. 249.488 van 14 januari 2021 (stuk 4) vernietigt de Raad van State (RvS) een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) waarin de RvV een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tot beëindiging van het verblijfsrecht op grond van 'ernstige redenen van openbare orde' bevestigt. De RvV had moeten vaststellen dat die redenen zich beperken tot terrorisme en zeer ernstige criminaliteit in het geval van een gevestigde vreemdeling die vóór de leeftijd van twaalf jaar in België was aangekomen. Door dit na te laten heeft de RvV de interpretatie die het Grondwettelijk Hof (GwH) heeft gegeven aan artikel 22 Verblijfswet (Vw) miskend (GwH, arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019).

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoeker zich absoluut niet schuldig heeft gemaakt aan dergelijke ernstige misdrijven, deze worden onder randnummer 6 uiteengezet en besproken.

Doch in casu is het duidelijk dat verwerende partij zich niet kon beroepen op paragraaf 1 van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.

6.

Doch moest uw Raad beslissen dat verwerende partij zich evenwel kon beroepen op artikel 44, §1 van de Vreemdelingenwet, quod certe non, kan men evenzeer vaststellen dat ook de voorwaarden van deze paragraaf nie tzijn vervuld.

Het hierboven aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof (arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019 rolnummers 6749 en 6755) gaf ook een invulling aan het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid". Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen kan weliswaar een indicator zijn voor het gevaar van de betrokkene, maar is niet het enige element waarmee rekening moet worden gehouden. De verwijzing naar het "persoonlijk gedrag" van de betrokkene vereist dat de overheid een individueel onderzoek verricht en haar beslissing motiveert met verwijzing naar concrete, relevante en bewezen handelingen die door de betrokkene zijn gesteld.

Tevens dient artikel 44bis van de vreemdelingenwet te worden samengelezen met artikel 45 Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

" § 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. (-)■"

In casu beroept verwerende partij zich voornamelijk op de veroordelingen die verzoeker opliep en zij bespreekt deze dan ook in de bestreden beslissing.

Verzoeker wenst zich hierop te verweren en bijgevolg hieraan de nodige uitleg te geven als volgt:

- *Op 28.10.2011 werd verzoeker veroordeeld bij verstek tot een gevangenisstraf van 4 maanden omwille van het dragen van een vrij verkrijgbaar wapen, namelijk een jachtmes- sportmes; Verzoeker had dit tapijtenmes aangeschaft voor zijn werk aangezien hij toen werkte als schilder waarbij hij ook tapijten en behang leverde. Om deze tapijten en behang te bewerken/snijden gebruikte hij dit mes.*
- *Op 9.08.2016 werd verzoeker veroordeeld tot een autonome werkstraf van 120 uren voor diefstal gepleegd door middel van geweld; Verzoeker had het niet steeds gemakkelijk en was -ten spijt- in contact gekomen met de verkeerde mensen. Verzoeker werd jammer genoeg gebruikt -al dan niet misbruikt- en was allerm minst de spilfiguur. Verzoeker werd hier dan ook veroordeeld als zijnde een mededader en betreurt dan ook deze feiten. Verzoeker heeft zijn straf hiervoor ook uitgevoerd.*
- *Op 14.10.2016 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor een termijn gedurende 3 jaren omwille van het dragen van een vrij verkrijgbaar wapen, met name een jachtmes - duikersmes; Zoals hierboven al uiteengezet had verzoeker dit tapijtenmes aangeschaft voor zijn werk om ermee tapijten/behang te snijden. Op het moment van de aanhouding voor deze feiten was verzoeker zelfs gekleed in schilderskleren en droeg hij tevens een meetmeter bij zich. Dit mes werd niet aangeschaft door verzoeker om misdrijven te plegen, doch enkel voor zijn werk.*
- *Op 18.06.2017 werd verzoeker veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar omwille van diefstal door middel van geweld of bedreiging, met de omstandigheid dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond. Hiervoor verwijst verzoeker naar het bovenstaande, dit mes werd door verzoeker aangeschaft met het oog op professionele doeleinden. Daarnaast stelt verzoeker opnieuw dat hij wederom veroordeeld werd als mededader en aldus nooit de spilfiguur van het misdrijf uitmaakte. Verzoeker begrijpt en betreurt dat hij destijds met de verkeerde personen in contact kwam, verzoeker voerde dan ook zijn veroordeling uit.*
- *Op 14.03.2018 werd verzoeker veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 12 maanden omwille van handel en bezit van verdovende middelen.*

Verzoeker had het niet steeds gemakkelijk en was -ten spijt- in contact gekomen met de verkeerde mensen. Verzoeker was hier weliswaar een mededader en betreurt deze feiten.

- *Op 26.08.2018 besloot de Correctionele Rechtbank te Antwerpen dat de ten laste gelegde feiten de voortgezette en voortdurende uitvoering waren van eenzelfde strafbaar opzet van de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd op 14.03.2018 en legde geen bijkomende straf op. Verzoeker liep hier aldus geen veroordeling op.*

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verwerende partij geenszins rekening hield met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, doch enkel de vonnissen herhaalt en kopieert. Verwerende partij schendt dan ook zijn motiveringsplicht.

Verzoeker liep inderdaad enkele veroordelingen op, doch verzoeker leeft zijn veroordelingen netjes na en doet al het mogelijke om zijn leven weer zo snel mogelijk op de rails te krijgen. Dit doet hij samen met zijn familie die hem regelmatig komen bezoeken. Daarnaast vallen deze veroordelingen geenszins onder het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid."

Zoals hierboven reeds aangegeven kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen weliswaar een indicator zijn voor het gevaar van de betrokkene, maar het is niet het enige element waarmee rekening moet worden gehouden. De verwijzing naar het "persoonlijk gedrag" van de betrokkene vereist dat de overheid een individueel onderzoek verricht en haar beslissing motiveert met verwijzing naar concrete, relevante en bewezen handelingen die door de betrokkene zijn gesteld. Dit werd in casu niet gedaan. Verzoeker wenst geenszins de misdrijven te minimaliseren, doch wenst er wel op te bewijzen dat het nooit misdrijven betroffen waarbij de fysieke integriteit van derden in het gedrang kwamen. Verzoeker

begrijpt evenwel dat hij fouten heeft gemaakt door met de verkeerde personen om te gaan waardoor hij soms in aanraking kwam met drugs.

Verwerende partij haalt aan dat verzoeker op 15.04.2020 een strafonderbreking toegekend kreeg in het kader van de coronamaatregelen. Op 16.06.2020 diende verzoeker zich vervolgens terug aan te bieden in de gevangenis, doch bood zich niet onmiddellijk terug aan aangezien verzoeker slecht werd behandeld in de gevangenis en hij aldaar niet de nodige zorgen kreeg die hij als diabetespatiënt nodig had. Zijn medicatie werd in de gevangenis niet met regelmaat gegeven, hetgeen voor verzoeker uiteraard medische complicaties met zich meebracht. Op 8.11.2020 meldt verzoeker zich dan wel aan daar zijn medische situatie op dat moment weer wat stabiel was. Als diabetespatiënt is verzoeker dan ook onderhevig aan veranderingen op medisch vlak, zijn suiker is de ene keer wat stabiel als de andere keer. Verwerende partij geeft trouwens zelf aan dat verzoeker gekend is als diabetespatiënt.

Verwerende partij haalt ook aan dat verzoeker overeenkomstig artikel 62§1 van de Vreemdelingenwet eenieder het recht heeft om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Doch de antwoorden van deze vragenlijst konden teruggevonden worden in het administratief dossier, het invullen van deze vragenlijst zou dan ook geen enkele meerwaarde bieden.

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 27, eerste lid en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 9 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, Pari. St., Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 34).

Het voormelde artikel 44bis werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019), die op 19 juli 2019 in werking trad. Door deze wijziging werden in het betrokken artikel echter enkel de verwijzingen verwijderd naar de mogelijkheid tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijven de parlementaire voorbereidingen van het oorspronkelijke artikel 44bis van de vreemdelingenwet ook relevant voor de interpretatie van deze bepaling in zijn huidige vorm.

De in casu relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd vervangen als volgt:

"2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;"

In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld:

"Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2°punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen." (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Pari. St., Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61*).

Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn. De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: ook HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87).

Bijgevolg moeten de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof. Artikel 44bis, § 1 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om aan een burger van de Unie het bevel te geven het grondgebied te verlaten, "om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid". Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur - zoals de verzoekende partij benadrukt en zoals uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet - bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen.

Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 van het EVRM vastgelegde recht (zie *infra*) op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (naar analogie HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ (Grote Kamer) 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53).

Het in artikel 45 van de vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel vereist een billijke verhouding tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

In casu is het duidelijk dat verwerende partij het evenredigheidsbeginsel niet naleeft. Het beëindigen van het verblijfsrecht omwille van de veroordelingen die verzoeker opliep (wapenbezit en drugs) zijn niet evenredig. Het nadeel voor verzoeker is namelijk veel groter dan het voordeel voor het algemeen belang.

Uit de overgemaakte documenten en informatie door verzoeker blijkt ten eerste dat hij zijn leven opnieuw op de goede sporen wil brengen. Verzoeker kan gemakkelijk terug werk vinden, spreekt de Nederlandse taal, heeft hier familie en vrienden, onthield zich van enig strafbaar feit sinds maart 2018 en trachtte zich ook in regel te stellen op verblijfsrechtelijk vlak. Er is geen indicatie dat verzoeker zich opnieuw zou zondigen aan strafrechtelijke feiten, terwijl moet worden aangetoond dat verzoeker een reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *EU:C:2012:300*, punt 30), terwijl dit niet blijkt. De bestreden beslissing is hierom in strijd met bovenvermelde rechtspraak.

Bovendien is het oordeel van verweerder inconsequent. Kennelijk werd enkel een einde gesteld aan het verblijf van verzoeker, doch zonder hem een bevel om te leggen om het grondgebied te verlaten. Hierdoor spreekt verweerder zich tegen in de vaststelling dat verzoeker een dermate grote bedreiging zou vormen voor de openbare orde. De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 44bis en 45 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing betreft een beslissing met een zeer grote impact voor verzoeker. Hij verliest zijn verblijfsrecht na hier jarenlang een leven te hebben opgebouwd.

Verwerende partij heeft aldus het evenredigheidsbeginsel, het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het middel is gegrond."

2.1.2. In eerste instantie houdt verzoeker voor dat de motivatie van de bestreden beslissing niet afdoende is en voert hij de schending van de formele motiveringsplicht aan. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering, zoals opgelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op basis waarvan deze werd genomen. De juridische grondslag is vermeld: artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing gaat uitgebreid in waarom deze bepaling van toepassing is: er wordt verwezen naar de verschillende strafrechtelijke veroordelingen, voor onder meer:

“U bent vermoedelijk met een visum kort verblijf in 1998 naar Nederland afgereisd om uw moeder die daar verbleef te vervoegen Ondanks meerdere aanvragen tot gezinshereniging hebt u er geen recht op verblijf verkregen. U hebt ook in Nederland strafbare feiten gepleegd en werd er uiteindelijk in 2006 ongewenst verklaard.

Het allereerste administratieve spoor van uw aanwezigheid in België dateert van 28.12.2007 toen de politie te Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole (AN.55.LB.(...)/2007-GF) opstelde nadat u zonder identiteitsdocumenten op de openbare weg werd aangetroffen. De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) stelde diezelfde dag een bevel om het grondgebied binnen 5 dagen te verlaten voor u op.

Op 16.10.2010 werd door de Lokale Politie van Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole (AN.36.LB.(...)/2010-GF) opgesteld daar u betrapt werd op verboden wapenbezit en drugbezit. Er werd u diezelfde dag een bevel om het grondgebied binnen vijf dagen te verlaten betekend Op 20.12.2010 werd door de Lokale Politie van Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole (AN. 55.LB.(...)/2010-GF) opgesteld daar u niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikte. Er werd u diezelfde dag een bevel om het grondgebied binnen vijf dagen te verlaten betekend

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 28.10.2011 bij verstek tot een gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig maakte een vrij verkrijgbaar wapen, namelijk jachtmes - sportmes (duikersmes) te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen Dit feit pleegde u te Antwerpen in de nacht van 15.10.2010 op 16.10.2010.

Op 28.04.2012 werd door de Lokale Politie van Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole (AN. 55. LB. (...)/2012-GF) opgesteld daar u niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikte De DVZ gaf u een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Op 02.08.2012 werd door de Lokale Politie van Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole (AN 55. LB.(...)/2012-GF) opgesteld daar u niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikte U liep doelloos rond in het centrum van Antwerpen. Er werd u diezelfde dag een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten betekend

Uw moeder (Z. H., geboren in 1965, te Saka, Marokko, Nederlandse nationaliteit) is in oktober 2010 vanuit Nederland naar België verhuisd Nadat zij recht op verblijf in België verworven had, heeft u op 13.11.2012 te Antwerpen een “Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, namelijk in de hoedanigheid van descendant van Z. H. (Bijlage 19 ter) ingediend*

U werd op 05.11.2012 ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 13.11.2012 werd u in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie

Op 04.06.2013 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 20.06.2016 werd u aangehouden en op 21.06.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging; deelname aan bendevoorming.

Op 04.08.2016 tekende u verzet aan tegen de verstek veroordeling d.d. 28.10.2011.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 09.08.2016 tot een autonome werkstraf van honderdtwintig uren (vervangende gevangenisstraf bij niet-naleving: 15 maanden) daar u zich schuldig maakte aan 1.6706.334 diefstal door middel van geweld of bedreiging, namelijk een gouden halsketting met medaillon van onbepaalde waarde, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen. Dit feit pleegde u te Antwerpen op 20.06.2016.

Op 09.08.2016 werd u in toepassing van artikel 33 van de wet op de voorlopige hechtenis vrijgesteld

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 14.10.2016 (op verzet tegen het vonnis bij verstek gewezen op 28.10.2011) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor een termijn van 3 jaren daar u zich schuldig maakte aan een vrij verkrijgbaar wapen, namelijk jachtmes - sportmes (duikersmes) te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen. Dit feit pleegde u te Antwerpen in de nacht van 15.10.2010 op 16.10.2010.

Op 01.12.2016 werd u aangehouden en op 02.12.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van deelname aan bendevoorming; diefstal met geweld of bedreiging; mededader

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 18.06.2017 tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar daar u zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, met de omstandigheid dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond of dat u heeft doen geloven dat u gewapend was, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd bij nacht; aan opzettelijke verwondingen of slagen; aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door twee of meer personen; en aan een vlindermes, vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, overgedragen of vervoerd, opgeslagen, voorhanden gehad of gedragen te hebben, zijnde een wapen dat geacht wordt een verboden wapen te zijn. Deze feiten pleegde u te Antwerpen tussen 05.10.2016 en 01.12.2016.

Op 14.08.2017 werd ook uw veroordeling d.d. 14.10.2016 in uitvoer gebracht, het uitstel werd uitvoerbaar door de veroordeling dd. 14.10.2016.

Aangezien u de werkstraf waartoe u veroordeeld werd op 09.08.2016 niet uitgevoerd had, kwam de vervangende gevangenisstraf van 15 maanden op 16.02.2018 ten uitvoer.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 14.03.2018 tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden daar u zich schuldig maakte aan handel en bezit van verdovende middelen, meer bepaald cannabis en cocaïne. Deze feiten pleegde u te Antwerpen op 08.10.2016.

Op 26.06.2018 verklaarde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen dat de ten laste gelegde feiten (cocaïne in bezit te hebben gehad, te hebben aangekocht of vervoerd en cannabis te hebben ingevoerd, aangemaakt, vervoerd, aangekocht, in bezit gehad, geteeld of vervaardigd te hebben voor eigen gebruik met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een penitentiaire inrichting, instelling voor jeugdbescherming of een onderwijsinstelling, op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook, feiten gepleegd op 01.12.2016) de voortgezette en voortdurende uitvoering waren van eenzelfde strafbaar opzet van de feiten waarvoor u op 14.03.2018 veroordeeld werd en legde u geen bijkomende straf op.

Op 18.05.2018 diende u bij volmacht te Antwerpen een "Aanvraag om duurzaam verblijf (Bijlage 22) in

Op 15.04.2020 werd u een strafonderbreking toegekend in het kader van de coronamaatregelen

U diende op 26.06.2020 terug te keren naar de gevangenis, maar bood zich niet aan. U werd als voortvluchtig beschouwd en werd geseind.

Pas op 08.11.2020 heeft u zich aangemeld in de gevangenis van Wortel en werd u opgesloten voor de verdere uitvoering van uw straffen.

Op 07.12.2020 werd, naar aanleiding van uw aanvraag d.d. 18.05.2018, door de DVZ een 'Beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf' (bijlage 24) genomen Deze beslissing werd u op 08.12.2020 ter kennis gebracht

Sinds u in België bent heeft u niet minder dan 4 strafrechtelijke veroordelingen opgelopen wegens diefstal met verzwarende omstandigheden, bendevoorming, opzettelijke slagen en verwondingen, inbreuken op de drugswetgeving en verboden wapendracht Uw huidige gevangenisstraf nam een aanvang op 01.12.2016 en uw strafeinde is voorzien op 27.06.2023. U bevindt zich nu in een strafcategorie van 5 tot 7 jaar

Extra bezwarend is dat u in Nederland reeds meerdere veroordelingen opgelopen had, ook wegens diefstallen al dan niet met verzwarende omstandigheden of pogingen daartoe, en u maakte er het voorwerp uit van een maatregel uitgesproken door de Nederlandse Jeugdrechtbank U bent wellicht naar België verhuisd omwille van het feit dat u in 2006 ongewenst werd verklaard in Nederland als gevolg van de door u aldaar gepleegde strafrechtelijke feiten. U had ervoor kunnen kiezen om u te herpakken, met een schone lei te beginnen in België en u voortaan te onthouden aan het plegen van strafbare feiten, maar in plaats daarvan zette u uw asociale levensstijl verder en stapelde u ook in België de veroordelingen verder op U wist op dat ogenblik, of diende te weten, dat een verderzetting van uw criminele levensstijl tot gevolg kon hebben dat uw verblijfsrecht in België in het gedrang kon komen."

De bestreden beslissing geeft niet louter een opsomming van de correctionele veroordelingen die verzoeker ondergaat, maar gaat in de daarop volgende motieven in op de aard van de strafbare feiten, het gebrek aan respect voor de samenleving, de concrete gedragingen van verzoeker bij het plegen van de strafbare inbreuken, het halsstarrig volharden in misdadig gedrag ondanks eerdere bestraffingen, het concrete gevaar voor de maatschappij door het gebruik van geweld, diefstallen en het dealen van drugs, de agressieproblematiek van de verzoeker, het gebrek aan schuldinzicht, het gevaar voor recidive en het karakter van verzoeker en de immoraliteit van zijn gedrag.

De bestreden beslissing gaat uitvoerig in op de aard van de feiten die ernstig de openbare orde schaden en op de gevolgen voor de slachtoffers van de door verzoeker gepleegde feiten. Dit blijkt uit de motieven, terug te vinden in de pagina's 3 tot en met 4 van de bestreden beslissing. De feitelijke grondslag van de bestreden beslissing is uitvoerig beschreven. Verzoeker toont de schending van de formele motiveringsplicht niet aan. Hij stelt in zijn verzoekschrift dat de feiten niet correct zijn, maar laat na enige precieze aanduiding te geven welke van de strafbare feiten en/of veroordelingen niet correct zijn. Dergelijke algemene grief is niet ontvankelijk, bij gebreke aan enige precisering.

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot een loutere verwijzing naar de veroordelingen die verzoeker ondergaat. Tevens is geantwoord op alle elementen die verzoeker kenbaar maakte voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker duidt in zijn middel niet aan (met uitzondering van hetgeen volgt onder punt 2.1.6.) met welke elementen en documenten geen rekening zou zijn gehouden. De diverse banden die verzoeker heeft, werden gedetailleerd onderzocht en een uitgebreid onderzoek is gevoerd naar het gezins- en familieleven dat verzoeker voorhoudt te hebben. De bestreden beslissing neemt het verblijf in België en in het buitenland in aanmerking en legt uit waarom deze niet opwegen tegen het ernstig gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en waarom zijn gedragingen een ernstig gevaar voor de openbare orde zijn, dat volgens de verwerende partij superieur is aan de privébelangen van verzoeker. De bestreden beslissing legt uit dat verzoeker in het plegen van misdrijven hardleers is (meermaals zijn de misdrijven in staat van herhaling gepleegd), en het laakbare gedrag dat verzoeker toonde, wijst erop dat hij een asociale en een immorele ingesteldheid heeft. Het risico dat verzoeker opnieuw de openbare orde zou schenden, kan niet worden uitgesloten omdat de veroordelingen niet het minste corrigerend effect hadden. Het gevaar dat verzoeker vormt, is ernstig, reëel en actueel, en de bestreden beslissing geeft de redenen weer waarom. Hierbij werd rekening gehouden met de gevolgen voor de slachtoffers van de door verzoeker gepleegde feiten.

Volledigheidshalve voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) hieraan toe dat de opgesomde strafrechtelijke veroordelingen steun vinden in het administratief dossier aan de hand van voorliggende veroordelingen (diverse vonnissen) en uittreksels uit verzoekers strafregister.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing begrijpt en weet om welke reden hij beroep aantekent.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de aangevoerde bepalingen, wordt niet aangenomen.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn. De rechtzoekende moet in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kunnen voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht. De overheid mag daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1.

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

§ 3.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3.

Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4.

Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

Artikel 55 van het Vreemdelingenbesluit luidt:

“De burger van de Unie die het document ter staving van het duurzaam verblijf, bedoeld in artikel 42quinquies, § 5, van de wet, wenst te verkrijgen, dient dit aan te vragen bij het gemeentebestuur via de bijlage 22. Bij deze aanvraag moet de burger van de Unie alle bewijzen overmaken die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden voor duurzaam verblijf, zoals voorzien in artikelen 42quinquies en 42sexies van de wet.

Het gemeentebestuur verklaart de aanvraag onontvankelijk door middel van de bijlage 23, indien de burger van de Unie niet gedurende minstens vijf jaar in het Rijk verbleven heeft op grond van de bepalingen van dit hoofdstuk, te rekenen vanaf de inschrijving in het wachtregister, en hij evenmin de bewijzen overmaakt waaruit blijkt dat hij:

1° ofwel gewerkt heeft in het Rijk, hetzij als werknemer, hetzij als zelfstandige, en blijvend arbeidsongeschikt is of een vervroegd pensioen of ouderdomsuitkering ontvangt;

2° ofwel een familielid is van een burger van de Unie bedoeld in 1°;

3° ofwel een familielid is van een overleden burger van de Unie die gewerkt heeft in Rijk, hetzij als werknemer, hetzij als zelfstandige.

In het andere geval maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister, die een beslissing neemt binnen de vijf maanden.

Indien de minister of zijn gemachtigde vaststelt dat niet aan de voorwaarden voor duurzaam verblijf is voldaan, wordt hiervan kennis gegeven door afgifte van de bijlage 24.

Indien de minister of zijn gemachtigde het duurzaam verblijf erkent, of indien geen beslissing werd genomen binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de afgifte van de bijlage 22, ontvangt de betrokkene het “document ter staving van duurzaam verblijf” overeenkomstig het model van bijlage 8bis. Hij wordt bovendien ingeschreven in het bevolkingsregister. (lid 5 vervangen) Indien de minister of zijn gemachtigde het duurzaam verblijf erkent, of indien geen beslissing werd genomen binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de afgifte van de bijlage 22, ontvangt de betrokkene een document ter staving van het duurzaam verblijf opgesteld overeenkomstig het model van bijlage 8bis. Hij wordt bovendien ingeschreven in het bevolkingsregister.

Een burger van de Unie met een document ter staving van duurzaam verblijf kan te allen tijde dit document in elektronische vorm aanvragen. Het document ter staving van duurzaam verblijf in papieren vorm wordt kosteloos verstrekt. De kostprijs van het document ter staving van duurzaam verblijf in elektronische vorm mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. (lid 6 vervangen) In afwachting van de afgifte van zijn document ter staving van zijn duurzaam verblijf, wordt de burger van de Unie in het bezit gesteld van een voorlopig document ter staving van het duurzaam verblijf opgesteld overeenkomstig het model in bijlage 8quater.

Het voorlopig document ter staving van het duurzaam verblijf wordt kosteloos afgegeven. De kosten van het document ter staving van het duurzaam verblijf die van de burger van de Unie worden gevorderd, mogen niet hoger zijn dan die welke van de Belg worden gevorderd voor zijn identiteitskaart.”

Over de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, en het erin vervatte hoorrecht, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, wanneer de gevoerde procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Het beginsel van de *fair play* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit. Zij moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Dit beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de “*fair play*” doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744).

2.1.4. De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017), vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden.

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, *Rendon Marin*, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen”, terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden (zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28) (eigen onderlijning).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46).

Artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”.

Artikel 44bis, § 4, van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en in artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten.

Het bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken:

“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

2.1.5. In een eerste concreet onderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing ten onrechte gebruik maakt van artikel 44bis, §1, van de Vreemdelingenwet terwijl moest gebruik gemaakt worden van artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet. Hij wijst op het bezit van zijn F-kaart sedert 4 juni 2013 en zijn aanvraag tot duurzaam verblijf van 18 mei 2018 (bijlage 22). Uit artikel 55 van het Vreemdelingenbesluit moet blijken dat de beslissing over het duurzaam verblijf binnen de vijf maanden na de aanvraag moet worden genomen. In zijn geval werd de beslissing tot weigering van duurzaam verblijf slechts genomen op 7 december 2020, hetzij laatijdig.

Deze grief is niet dienstig. Verzoeker heeft geen beroep aangetekend tegen de beslissing van 7 december 2020, ter kennis gebracht daags nadien.

Heden kan slechts worden vastgesteld dat deze beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf definitief in het rechtsverkeer aanwezig is, bij gebrek aan tijdig beroep door de verzoekende partij.

De gemachtigde van de staatssecretaris is in de bestreden beslissing wel degelijk terecht uitgegaan van het feit dat het duurzaam verblijf aan de verzoekende partij werd geweigerd, zodat de bestreden beslissing wel degelijk mocht steunen op artikel 44bis, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissing ook stelt dat er ernstige redenen van openbare orde bestaan (zie: *“Met inachtneming van alle omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”*).

De verwijzing naar arresten van het HvJ, het Grondwettelijk Hof (GwH) en van de Raad van State die verzoeker maakt, is bijgevolg niet dienstig

Voor het overige herneemt de Raad het gestelde onder punt 2.1.4.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

2.1.6. Verzoeker vervolgt dat zelfs met toepassing van artikel 44bis, § 1, van de Vreemdelingenwet de voorwaarden niet worden vervuld. Ten onrechte houdt verzoeker voor dat de bestreden beslissing zich enkel baseert op het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen. De Raad verwijst naar de punten 2.1.2. en 2.1.4., waaruit duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing ingaat op de aard van misdrijven die wel degelijk ernstig zijn, het gevolg voor de samenleving, het karakter van verzoeker, de hardleersheid en het gevaar voor recidive. De bestreden beslissing heeft uitvoerig de concrete, relevante en bewezen handelingen onderzocht en gaat diep in op de wijze waarop de strafrechtelijke inbreuken zijn gepleegd.

Een individueel onderzoek blijkt duidelijk: de bestreden beslissing somt het ganse verblijf en handelen van verzoeker op, houdt rekening met diens verblijf in Nederland (waar hij ook strafrechtelijke daden stelde) en als ongewenst is beschouwd. De bestreden beslissing is zeer concreet gemotiveerd en verzoeker slaagt er niet in de concrete uitvoerige motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De volgende motieven tonen aan dat verzoeker nog steeds een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving:

"Sinds u in België bent heeft u niet minder dan 4 strafrechtelijke veroordelingen opgelopen wegens diefstal met verzwarende omstandigheden, bendevoering, opzettelijke slagen en verwondingen, inbreuken op de drugswetgeving en verboden wapendracht Uw huidige gevangenisstraf nam een aanvang op 01.12.2016 en uw strafeinde is voorzien op 27 06.2023. U bevindt zich nu in een strafcategorie van 5 tot 7 jaar

Extra bezwarend is dat u in Nederland reeds meerdere veroordelingen opgelopen had, ook wegens diefstallen al dan niet met verzwarende omstandigheden of pogingen daartoe, en u maakte er het voorwerp uit van een maatregel uitgesproken door de Nederlandse Jeugdrechtbank U bent wellicht naar België verhuisd omwille van het feit dat u in 2006 ongewenst werd verklaard in Nederland als gevolg van de door u aldaar gepleegde strafrechtelijke feiten. U had ervoor kunnen kiezen om u te herpakken, met een schone lei te beginnen in België en u voortaan te onthouden aan het plegen van strafbare feiten, maar in plaats daarvan zette u uw asociale levensstijl verder en stapelde u ook in België de veroordelingen verder op U wist op dat ogenblik, of diende te weten, dat een verderzetting van uw criminele levensstijl tot gevolg kon hebben dat uw verblijfsrecht in België in het gedrang kon komen.

In de nacht van 15 op 16.10.2010, nog voor u een legaal verblijf in België had bekommen, werd vastgesteld dat u in het bezit was van een duikersmes zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen. U werd hiervoor bij verstek veroordeeld op 28.10.2011. Op 04.08.2016 tekende u verzet aan tegen de verstekveroordeling en op 14.10.2016 veroordeelde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen u voor dit feit tot een gevangenisstraf van 1 maand. Uit het desbetreffend vonnis blijkt "De feiten van de tenlastelegging zijn ernstig. Wapenbezit leidt tot maatschappelijke onveiligheid "

Op 20.06.2016 heeft u samen met een kompaan een gouden halsketting met medaillon gestolen door middel van geweld of bedreiging. Het slachtoffer werd door jullie vastgenomen en u rukte zijn halsketting af. Het slachtoffer werd door de medebeklaagde ook nog in het gezicht geslagen. De feiten zijn laakbaar en betekenen een ernstige inbreuk op de fysische integriteit van het slachtoffer. De rechter ging akkoord met uw verzoek tot het opleggen van een werkstraf en u werd op 09.08.2016 voor dit feit veroordeeld tot een werkstraf van 120 uur om u de kans te bieden u te herpakken. Over het algemeen kan een werkstraf immers helpen om het wederrechtelijke karakter van gepleegde feiten te doen inzien en ertoe aan te zetten om zich in de toekomst te onthouden van het plegen van analoge feiten of andere misdrijven; tevens komt dergelijke straf een resocialisatie en re-integratie ten goede aangezien men bij het verrichten van diensten voor de gemeenschap deel blijft uitmaken van de samenleving en een zinvolle tijdsbesteding leert kennen. Aangezien de werkstraf niet uitgevoerd werd, diende de alternatieve gevangenisstraf van 15 maanden op 16.02.2018 echter ten uitvoer gebracht te worden.

Het gegeven dat u intussen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel en tot een werkstraf van 120 uur had blijkbaar geen enkele gedragswijziging kunnen bewerkstelligen. U had er immers voor kunnen kiezen uw werkstraf uit te voeren en u te herpakken, maar die kans greep u niet en u belandde alweer snel terug in de gevangenis. Slechts 2 maanden na de veroordeling d.d. 09.08.2016 heeft u opnieuw strafbare feiten gepleegd. Zo beroofden u en uw kompaan op 05.10.2016 iemand onder bedreiging van een vlindermes van zijn portefeuille Op 08.10.2016 werd bij een fouille (in het kader van een ander onderzoek) vastgesteld dat u een groot zilverkleurig vlindermes verborg in uw broekspijp en op 01.12.2016 beroofde u samen met uw kompaan een dronken man op gewelddadige wijze van diens bankkaart en een niet nader bepaalde geldsom en diende u een ander slachtoffer slagen en verwondingen toe Uit het strafonderzoek is gebleken dat u en een medebeklaagde dronken personen viseerden om deze vervolgens te beroven van hun bezittingen. Jullie gebruikten daarbij geweld en wapens, wat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers. Uit het arrest d.d. 28.06.2017 waarin deze feiten bestraft worden blijkt. "Rekening houdend met de elementen van de levenssituatie van de beklaagde {u}, met de aard en de ernst en het meervoudig karakter van de bewezen verklaarde feiten, met het strafrechtelijk verleden van de beklaagde {u}, met de specifieke rol die de beklaagde {u} heeft gespeeld bij de lastens hem bewezen verklaarde feiten, met het daarbij betoonde fundamenteel gebrek aan respect voor de

eigendomsrechten en de psychische en fysieke integriteit van zijn slachtoffers, met de door de bewezen verklaarde feiten veroorzaakte maatschappelijke overlast, met het beoogde en bij één feit ook daadwerkelijk bekomen onrechtmatig geldgewin, met het ontstellend gemak waarmee de beklaagde tweemaal en respectievelijk nog geen twee maanden en nog geen vier maanden na een veroordeling wegens het plegen van een diefstal met geweld of bedreiging door twee of meer personen tot het plegen van een nieuwe diefstal met geweld in bende is overgegaan en met het ontstellend gemak waarmee de beklaagde (u) nog geen twee maanden na een veroordeling wegens het plegen van een inbreuk op de wapenwetgeving opnieuw met een verboden wapen in zijn bezit werd betrapt, is het hof van oordeel dat de meest aangepaste replek op alle delinquent's gedragingen die de beklaagde {u} heeft gesteld, bestaat in het opleggen van een gevangenisstraf van vierjaar "

Het voortdurend plegen van diefstallen getuigt van een compleet gebrek aan respect voor andermans goederen en vormt een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid U streeft enkel snel winstbejag na en hield geen rekening met andermans eigendomsrechten. De feiten zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde U staat duidelijk niet stil bij de nefaste financiële gevolgen die uw daden veroorzaken, hetgeen ook uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont. Dergelijke feiten veroorzaken ook overlast en ergernis voor de gedupeerde en zorgen voor gevoelens van onveiligheid in de samenleving. De slachtoffers kunnen ook belangrijke psychische schade, met name angstgevoelens, oplopen.

Op 14 03.2018 werd u tot een gevangenisstraf van 12 maanden veroordeeld voor druggerelateerde feiten Uit het vonnis d.d 14.03.2018 blijkt: 'Op 08 oktober 2016 bemerkt de politie hoe een man, later geïdentificeerd als beklaagde {u}, twee personen aanspreekt met de vraag of ze iets willen kopen. Vervolgens stappen de drie personen een café binnen. In dat café treft de politie klanten aan in het bezit van verdovende middelen. Eén van deze klanten deelt de politie spontaan mee dat hij in de Schippersstraat werd aangesproken door beklaagde {u} met de vraag of hij cocaïne wilde kopen. Ze gingen dan het café binnen, naar het toilet waar beklaagde {u} hem drie paxons cocaïne verkocht en hij nog een zakje marihuana kreeg." De rechter oordeelde. 'Drugshandel en bezit zijn ernstig. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. De feiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugsdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de burger die zich op deze manier probleemloos kan bevoorraden." Op 26.06.2018 stond u wederom terecht voor inbreuken op de drugwetgeving. Naar aanleiding van een controle op 01.12.2016 voor andere feiten werd u op heterdaad betrapt op het bezit van drugs. U was in het bezit van een blokje hasj en een paxon cocaïne. De rechter stelde vast dat u voor het ten laste gelegde feit reeds voldoende bestraft werd bij vonnis d.d 14.03.2018 en legde u daarom geen bijkomende straf op.

De verspreiding van en de handel in cocaïne gaat gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan deze middelen, hetgeen vaak overlast voor de samenleving meebrengt U bent door uw handelen medeverantwoordelijk voor de nadelige effecten die het gebruik van verdovende middelen veroorzaakt. Cocaïne is een stof die sterk verslavend werkt en schadelijk is voor de gezondheid. U heeft zich om deze gevolgen niet bekommerd. U liet uw persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke 3 6.706.334 afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. U staat duidelijk niet stil bij de nefaste gevolgen die uw handelingen veroorzaken, hetgeen ook uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid verder aantoont

Daar u het gebruik van geweld niet schuwt, vaak in het bezit bent van verboden wapens en er blijkbaar sprake is van een agressieproblematiek (zie arrest d.d. 28.06.2017 p.22), bestaat daarbij het risico dat slachtoffers verwond worden en mogelijks blijvende beperkingen zouden overhouden Het voorhanden hebben van wapens kan leiden tot het gebruik ervan en kan dus een onaanvaardbaar risico voor de veiligheid van personen met zich meebrengen bovendien veroorzaakt dit gevoelens van onveiligheid in de samenleving.

De feiten waarvoor u veroordeeld werd, dateren dan misschien wel reeds van enige tijd geleden er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Op 29.01.2018 weigerde de strafuitvoeringsrechtbank (hierna: SURB) u elektronisch toezicht toe te kennen. U werkte niet mee aan het psychosociaal onderzoek en u ontkende of minimaliseerde de feiten. Uit het vonnis blijkt: 'U ontkent een agressieproblematiek en

schrijft uw woede-uitbarstingen toe aan een schommelende suikerspiegel. Echter, de psychosociale dienst meent dat, gelet op de ernst van de agressie bij de feiten die u ontkent, het nodig is om verder te exploreren of een begeleiding inzake agressie noodzakelijk is.' U werd op 15.04.2020 in strafonderbreking geplaatst in gevolge van de Covid 19 maatregelen. Op 26.06.2021 diende u terug te keren naar de gevangenis, maar u bood zich niet aan. U diende als voortvluchtig geseind te worden. Pas maanden later, op 08.11.2020 heeft u zich opnieuw aangemeld in de gevangenis van Wortel en werd u opgesloten voor de verdere uitvoering van uw straffen. Op 09.11.2020 weigerde de SURB u een voorwaardelijke invrijheidstelling toe te kennen, gelet op uw gebrek aan medewerking en uw ontvluchting. Bovendien verklaarde u op 15.06.2021 aan de terugkeerbegeleider dat het onmogelijk is dat een onderzoek naar het beëindigen van uw verblijfsrecht werd opgestart op basis van de door u gepleegde feiten. U zegt namelijk onschuldig te zijn en u zegt op een racistische manier veroordeeld te zijn, alhoewel u zowel in Nederland als in België veroordeeld werd voor onder andere verschillende (vermogens)delicten. U lijkt dus nog steeds niet te beseffen dat uw gedrag niet door de beugel kan. Er ligt geen enkel stuk voor dat aantoont dat u tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Die vaststelling in combinatie met de karaktereigenschappen die voortvloeien uit de door u gepleegde feiten, maken dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat er nog steeds een groot risico op recidive bestaat. U lijkt nog steeds niet te beseffen dat u zich nodig dient te herpakken op alle vlakken. Het feit dat u de neiging vertoont uw misdadig gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden. Uw gedragingen getuigen van een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor de sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder. Het gegeven dat u ondanks de kansen die u geboden werden, bleef recidiveren, wijst erop dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. U staat duidelijk niet in het minst stil bij de traumatische gevolgen die uw daden veroorzaken bij uw slachtoffers en blijft de feiten ontkennen of minimaliseren. Alles gebeurde in functie van het pure geldgewin en de snelle persoonlijke verrijking. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden voor de maatschappij criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet te sluiten valt dat dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelf vereisen."

Aan de voorwaarden van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Ook de uitleg waarom verzoeker zich niet meteen aanbood na de gegeven strafonderbreking wegens de coronamaatregelen (door diabetes) is niet ondersteund door het minste begin van bewijs. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker diabetespatiënt is maar nergens blijkt uit dat hij in de gevangenis niet de nodige medicatie zou gekregen hebben.

De uitleg die verzoeker geeft, waaronder deze over het gebruikte mes, het misbruik dat andere vrienden gebruikten om hem te betrekken in strafrechtelijke inbreuken, de spijtbetuigingen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Wat deze motieven betreft, beperkt verzoeker in wezen zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor. Hij stelt in wezen zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling, gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

De motieven berusten op een juiste feitenvinding, zijn niet kennelijk onredelijk en correct beoordeeld.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat gelezen wordt in het vonnis tot afwijzing van een elektronisch toezicht van 29 januari 2018 van de strafuitvoeringsrechtbank dat verzoeker niet meewerkte aan het psychosociaal onderzoek, dat hij zich bevindt in de strafcategorie tussen drie en vijf jaar en er op vlak van reclassering geen concrete dagbesteding voorhanden is, doch enkel een woonst.

Uit het latere vonnis van 23 april 2018 van dezelfde rechtbank blijkt dat verzoeker zelfs afwezig was op de zitting zodat ook dan geen medewerking kan vastgesteld worden.

Op 9 november 2020 oordeelt de strafuitvoeringsrechtbank dat de medewerking van verzoeker gebrekkig is, verzoeker onvluchtte en er geen zicht was aan toekomst- en reclasseringsprojecten zodat een voorwaardelijke invrijheidstelling werd afgewezen.

Uit een nota van 15 juni 2021 van de Dienst Vreemdelingenzaken over het gesprek met verzoeker in het kader van het hoorrecht blijkt niet alleen dat verzoeker afdoende werd gehoord en de kans had om ook een vragenlijst in te vullen die hij ging invullen samen met zijn advocaat, maar dat verzoeker stelde onschuldig te zijn en op een racistische manier werd veroordeeld. Hieruit blijkt geen schuldinzicht of schuldbesef. Ook blijkt dat verzoeker op 16 juni 2021 geen bezoek meer had gekregen sedert 1 juni 2019, hetzij sedert twee jaar.

Het vonnis van 14 maart 2018 van de correctionele rechtbank bevestigt ook dat de feiten ernstig zijn (drugshandel). Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij ook al werd veroordeeld door drugshandel. Door het gebruik van wapens werd aangetoond dat verzoeker gevaarlijke gedragingen heeft.

Het maatschappelijk gevaar dat verzoeker wordt tot uiting gebracht in het arrest van het Hof van Beroep van 28 juni 2017 dat benadrukt dat het door verzoeker *“betoonde fundamenteel gebrek aan respect voor de eigendomsrechten en de psychische en fysieke integriteit van zijn slachtoffers”* en dat verzoeker geen lering trok uit twee eerdere veroordelingen.

Onder punt 4.1.5.2. III van het voormeld arrest stelt het Hof:

“(…)

Het verzoek van de beklaagde om te mogen genieten van de maatregel van het probatie- uitstel wordt niet ingewilligd en dit zelfs niet gedeeltelijk omdat dit een onvoldoende krachtig maatschappelijk signaal op de gepleegde misdrijven zou inhouden en de beklaagde onvoldoende zou wijzen op het ontoelaatbare van zijn handelen. De aan de beklaagde op te leggen straf dient volkomen effectief te zijn. Rekening houdend met de elementen van de levenssituatie van de beklaagde, met de aard en de ernst en het meervoudig karakter van de bewezen verklaarde feiten, met het strafrechtelijk verleden van de beklaagde, met de specifieke rol die de beklaagde heeft gespeeld bij de lastens hem bewezen verklaarde feiten, met het daarbij betoonde fundamenteel gebrek aan respect voor de eigendomsrechten en de psychische en fysieke integriteit van zijn slachtoffers, met de door de bewezen verklaarde feiten veroorzaakte maatschappelijke overlast, met het beoogde en bij één feit ook daadwerkelijk bekomen onrechtmatig geldgewin, met het ontstellend!gemak waarmee de beklaagde tweemaal en respectievelijk nog geen twee maanden en nog geen vier maanden na een veroordeling wegens het plegen van een diefstal met geweld of bedreiging door twee of meer personen tot het plegen van een nieuwe diefstal met geweld in bende is overgegaan en met het ontstellend gemak waarmee de beklaagde nog geen twee maanden na een veroordeling wegens het plegen van een inbreuk op de wapenwetgeving opnieuw met een verboden wapen in zijn bezit wordt betrapt, is het hof van oordeel dat de meest aangepaste replek op alle delinquente gedragingen die de beklaagde heeft gesteld, bestaat in het opleggen van een gevangenisstraf van vier jaar.

(…)”

2.1.7. Verzoeker voert de schending aan van het hoorrecht en van artikel 62, § 1, van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG.

Omdat verzoeker niet aantoont dat de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG niet correct of niet op toereikende wijze zijn omgezet, kan hij niet op ontvankelijke wijze de schending van deze bepalingen van de richtlijn aanvoeren, voor zover hij de schending al aanvoert wat uit zijn theoretische uitleg zou kunnen blijken (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877).

Uit de nota van 15 juni 2021 van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat een gesprek met verzoeker werd aangegaan en dat hij daarnaast een vragenlijst kon invullen samen met zijn advocaat zodat verzoeker zijn hoorrecht heeft kunnen uitoefenen. Hij kreeg de gelegenheid dit samen met zijn advocaat in te vullen zodat hem ongetwijfeld kon duidelijk gemaakt worden dat hij alle nuttige elementen, ook deze buiten de vragen, gesteld in de vragenlijst aan de Dienst Vreemdelingenzaken, kon overmaken.

Uit een nota van 15 juni 2021 van de Dienst Vreemdelingenzaken over het gesprek met verzoeker in het kader van het hoorrecht blijkt niet alleen dat verzoeker afdoende werd gehoord en de kans had om ook

een vragenlijst in te vullen die hij ging invullen samen met zijn advocaat. Het hoorrecht is niet geschonden.

Met verwijzing naar punt 2.1.6. meent de Raad dat in dit geval de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze kon besluiten dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

Het voldoende ernstig zijn, blijkt uit de opsomming, keer op keer, ook na bestraffing van de ingestelde inbreuken, uitvoerig beschreven in de bestreden beslissing.

De bedreiging is werkelijk en voldoende, niet alleen gelet op de zwaarte en de aard van de strafrechtelijke inbreuken maar mede omdat verzoeker nooit tot een schuldbesef kwam en telkens opnieuw nieuwe strafbare feiten beging, die een gevaar betekenen voor de samenleving.

Ook is de bedreiging nog actueel. De volgende motieven vinden steun in het administratief dossier:

“De feiten waarvoor u veroordeeld werd, dateren dan misschien wel reeds van enige tijd geleden er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Op 29.01.2018 weigerde de strafuitvoeringsrechtbank (hierna: SURB) u elektronisch toezicht toe te kennen. U werkte niet mee aan het psychosociaal onderzoek en u ontkende of minimaliseerde de feiten. Uit het vonnis blijkt: ‘U ontkent een agressieproblematiek en schrijft uw woede-uitbarstingen toe aan een schommelende suikerspiegel. Echter, de psychosociale dienst meent dat, gelet op de ernst van de agressie bij de feiten die u ontkent, het nodig is om verder te exploreren of een begeleiding inzake agressie noodzakelijk is.’ U werd op 15.04.2020 in strafonderbreking geplaatst in gevolge van de Covid 19 maatregelen. Op 26.06.2021 diende u terug te keren naar de gevangenis, maar u bood zich niet aan. U diende als voortvluchtig geseind te worden. Pas maanden later, op 08.11.2020 heeft u zich opnieuw aangemeld in de gevangenis van Wortel en werd u opgesloten voor de verdere uitvoering van uw straffen. Op 09.11.2020 weigerde de SURB u een voorwaardelijke invrijheidstelling toe te kennen, gelet op uw gebrek aan medewerking en uw ontvluchting. Bovendien verklaarde u op 15.06.2021 aan de terugkeerbegeleider dat het onmogelijk is dat een onderzoek naar het beëindigen van uw verblijfsrecht werd opgestart op basis van de door u gepleegde feiten. U zegt namelijk onschuldig te zijn en u zegt op een racistische manier veroordeeld te zijn, alhoewel u zowel in Nederland als in België veroordeeld werd voor onder andere verschillende (vermogens)delfdelicten. U lijkt dus nog steeds niet te beseffen dat uw gedrag niet door de beugel kan. Er ligt geen enkel stuk voor dat aantoont dat u tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Die vaststelling in combinatie met de karaktereigenschappen die voortvloeien uit de door u gepleegde feiten, maken dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat er nog steeds een groot risico op recidive bestaat. U lijkt nog steeds niet te beseffen dat u zich nodig dient te herpakken op alle vlakken. Het feit dat u de neiging vertoont uw misdadig gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden. Uw gedragingen getuigen van een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor de sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder. Het gegeven dat u ondanks de kansen die u geboden werden, bleef recidiveren, wijst erop dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. U staat duidelijk niet in het minst stil bij de traumatische gevolgen die uw daden veroorzaken bij uw slachtoffers en blijft de feiten ontkennen of minimaliseren. Alles gebeurde in functie van het pure geldgewin en de snelle persoonlijke verrijking. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden voor de maatschappij criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet te sluiten valt dat dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelf vereisen.”

Verzoeker kan niet ernstig stellen dat het evenredigheidsbeginsel geschonden is.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan

bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk genomen.

Verzoeker houdt tevergeefs voor dat geen rekening is gehouden met zijn persoonlijke belangen. De bestreden beslissing gaat de familiebanden van verzoeker na en meer bepaald of er afhankelijkheidsbanden bestaan. Verder blijkt uit het administratief dossier, en wat niet weerlegd wordt door verzoeker, dat hij naliel enig document voor te leggen of elementen aan te brengen die wijzen op onoverkomelijke hindernissen om in het herkomstland te verblijven. Het motief: *“De DVZ heeft echter geen informatie aangaande een eventuele partner en bijgevolg schoonmoeder in België U heeft nagelaten de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Ook uw administratief dossier bevat geen informatie over een eventuele partner in België U ontvangt in de gevangenis geen bezoek van een persoon die geregistreerd werd als zijnde partner.”* wordt niet weerlegd en de bestreden beslissing gaat in op de andere familiebanden die verzoeker heeft.

Verzoeker gaat voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Uit het administratief dossier blijkt dat u, vermoedelijk met een visum kort verblijf, in 1998 op 11-jarige leeftijd in Nederland bent aangekomen en dat u er in 2006 ongewenst werd verklaard. Op 13.11.2012 diende u een verblijfsaanvraag in en verkreeg u recht op verblijf in België. Ondertussen bent u bijna 34 jaar oud en verblijft u bijna 9 jaar in België, waarvan ruim 4 jaar in detentie. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw lange verblijf in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementeringen respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Marokko, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in Nederland en vervolgens België, werd niet aangetoond dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn. Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Marokko, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Marokko niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er tot uw 11^e gewoond waardoor aangenomen kan worden dat u de taal spreekt en vertrouwd is met de cultuur en gebruiken. De omstandigheid dat uw naaste familie (moeder, stiefvader, halfbroer en halfzus) in België woont, neemt niet weg dat er mogelijk andere familie is die wel nog in Marokko woont. Uw vader kan er mogelijk nog verblijven. Uw familie in België kan u, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Hoe dan ook laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in Marokko opnieuw op te bouwen, uw banden met uw geboorteland terug aan te sterken en er in uw levensonderhoud te voorzien.

Het contact met vrienden en kennissen in België (en Nederland) kan u eventueel onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij de herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Voor u in de gevangenis terecht kwam, was u niet tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt in België. U slaagde er niet in een vast dienstverband aan te gaan bij werkgevers op de Belgische arbeidsmarkt.

(zie attest DOLSIS 25.06.2021) U heeft het Hoorrecht niet ingevuld, wergerde de ontvangstbevestiging te ondertekenen en u legde geen documenten voor die het tegendeel aantonen. U heeft geen economische banden opgebouwd in België, noch heeft u hiervoor interesse betoond. In plaats van te werken, opteerde u ervoor diefstallen te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin

De gedragingen die aan uw stafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

De Administratie beschikt niet over recente informatie hieromtrent. Er liggen geen medische stukken voor waaruit blijkt dat uw aanwezigheid in België omwille van medische redenen noodzakelijk zou zijn voor haar.

U heeft naar aanleiding van onderhavige beslissing geen documenten voorgelegd wat betreft uw medische situatie. Uit het administratief dossier blijkt wel dat u lijdt aan diabetes en hiervoor medicatie neemt. De medische documenten voorgelegd naar aanleiding van uw vraag tot herinschrijving in de registers (uittreksel Epicure databank), ontvangen door de DVZ op 03.07.2020 werden naar aanleiding van onderhavige beslissing voorgelegd aan de medische Sectie van de DVZ. Op 02.07.2021 stelde de Dienst Medische Sectie dat er op basis van de medische informatie in uw administratief dossier geconcludeerd kan worden dat er geen tegenindicatie is voor het reizen of voor een terugkeer naar het thuisland. De behandeling is beschikbaar en toegankelijk in Marokko¹. Ten overvloede wordt erop gewezen dat onderhavige beslissing enkel een beëindiging van uw recht op verblijf in België inhoudt.

Met inachtneming van alle omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

De Raad ondersteunt deze kennelijk redelijke motieven waaruit blijkt dat in dit geval de belangen van de samenleving primeren boven de eigen persoonlijke belangen van verzoeker. Het aanvoeren dat verzoeker geen strafbare feiten pleegde sinds 2018, dat hij gemakkelijk werk zou vinden, Nederlands spreekt, alhier familie en vrienden heeft en dat verzoeker zijn leven terug op het goede spoor zou willen brengen en het minimaliseren van de gepleegde feiten, wegen niet op tegen het gevaar voor recidive voor het plegen van ernstige feiten waarbij verzoeker niet schuwt de fysieke en psychische integriteit van slachtoffers te schenden en de maatschappij in gevaar te brengen door handel van drugs. Verder is het nogal wies dat verzoeker vanuit de gevangenis geen misdrijven pleegt.

Het gegeven dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.1.8. De Raad besluit dat alle onderdelen van het eerste middel, zo ontvankelijk, ongegrond zijn.

Het eerste middel faalt.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 20 van het VWEU.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“1.

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven en familieleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

De motivering van de bestreden beslissing is evenwel niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet voldoende gemotiveerd en heeft geen afdoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden, daar men louter focust op de opgelopen veroordelingen van verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt het privé en familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Daarnaast werd er onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke, sociale en economische belangen die verzoeker hier - zelfs los van zijn privé- en gezinsleven - voor zichzelf heeft opgebouwd (zie supra). In deze zin kan er verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 205.020 dd. 07.06.2018), waarin wordt gesteld dat er rekening moet worden gehouden met het privéleven van de betrokken persoon, in de zin dat er moet gekeken worden naar zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die hij hier heeft opgebouwd.

In casu betekent dit dat er ook op dit vlak een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit zeer duidelijk blijkt dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Kortom, verzoeker heeft een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven en familieleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verwerende partij stelt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen (half)broers en (half)zussen enkel onder de bescherming zou vallen van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond. Wel, verzoeker kan nergens anders heen voor onderdak en heeft buiten zijn familie in België geen gekende familieleden in Marokko of elders. Verwerende partij erkent zelfs de sterke band daar zij zelf verwijst naar de bezoekerslijst van 2019 van de gevangenis. Het klopt dat de fysieke

bezoeken door het gezin minder werden, doch verzoeker belt dagelijks naar zijn moeder. Verzoeker ontvangt liever wat minder fysiek bezoek omwille van de naaktfoullering die steeds wordt gedaan.

Verwerende partij insinueert zelfs dat verzoeker wel nog andere familie kan hebben in Marokko, zij stelt in niet mis te verstande bewoordingen:

“De omstandigheid dat uw naaste familie (moeder, stiefvader, halfbroer en halfzus) in België woont, neemt niet weg dat er mogelijk andere familie is die wel nog in Marokko woont. Uw vader kan er mogelijks nog verblijven.(...)”

Verzoeker kent niemand in Marokko en heeft aldaar geen woonst of inkomsten. Tevens heeft verzoeker zijn vader (dhr. L. E. B.) zelfs nooit gekend, zijn vader is al lang overleden. Verzoeker zal dan ook volledig afgezonderd worden van zijn gezin.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker enerzijds gescheiden wordt van zijn moeder, stiefvader, halfbroer en halfzus en anderzijds opnieuw zijn leven zou moeten opbouwen in Marokko; dit vormt een onevenredige schade aan zijn privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

3.

Artikel 20, lid 1, VWEU stelt het Unieburgerschap in en bepaalt dat “eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit”, Unieburger is. Krachtens artikel 20, lid 2, onder a), VWEU genieten Unieburgers “het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven”.

Dit recht zou aan de moeder, stiefvader, halfzus en halfbroer worden ontnomen bij een verplichte verhuis naar Marokko, een land waarmee zij geen binding meer hebben. Zij zullen noodgedwongen mee dienen te gaan daar verzoeker anders niet zal kunnen voorzien in zijn levensonderhoud. Hiermee wordt geen rekening gehouden door verweerder. De gemachtigde heeft hierom bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Artikel 8 EVRM legt geen motiveringsplicht op maar enkel een onderzoeksplicht. Desalniettemin heeft de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd over de toepassing van artikel 8 van het EVRM en nauwkeurig nagegaan welke familiebanden verzoeker heeft en wat diens privéleven concreet is, rekening houdend met wat verzoeker in het kader van zijn hoorrecht meedeelde.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin.

2.2.3.1. Verzoeker houdt er voornamelijk een theoretisch betoog op na. Hij verwijst naar zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, zonder enige precisering. Concreet legt hij niet uit waaruit zijn privéleven bestaat.

De bestreden beslissing stelt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat u, vermoedelijk met een visum kort verblijf, in 1998 op 11-jarige leeftijd in Nederland bent aangekomen en dat u er in 2006 ongewenst werd verklaard. Op 13.11.2012 diende u een verblijfsaanvraag in en verkreeg u recht op verblijf in België. Ondertussen bent u bijna 34 jaar oud en verblijft u bijna 9 jaar in België, waarvan ruim 4 jaar in detentie. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw lange verblijf in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementeringen respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Marokko, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in Nederland en vervolgens België, werd niet aangetoond dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn. Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Marokko, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Marokko niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er tot uw 11^e gewoond waardoor aangenomen kan worden dat u de taal spreekt en vertrouwd is met de cultuur en gebruiken. De omstandigheid dat uw naaste familie (moeder, stiefvader, halfbroer en halfzus) in België woont, neemt niet weg dat er mogelijk andere familie is die wel nog in Marokko woont. Uw vader kan er mogelijk nog verblijven. Uw familie in België kan u, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Hoe dan ook laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in Marokko opnieuw op te bouwen, uw banden met uw geboorteland terug aan te sterken en er in uw levensonderhoud te voorzien.

Het contact met vrienden en kennissen in België (en Nederland) kan u eventueel onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij de herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Voor u in de gevangenis terecht kwam, was u niet tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt in België. U slaagde er niet in een vast dienstverband aan te gaan bij werkgevers op de Belgische arbeidsmarkt (zie attest DOLSIS 25.06.2021). U heeft het Hoorrecht niet ingevuld, weigerde de ontvangstbevestiging te ondertekenen en u legde geen documenten voor die het tegendeel aantonen. U heeft geen economische banden opgebouwd in België, noch heeft u hiervoor interesse betoond. In plaats van te werken, opteerde u ervoor diefstallen te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin.”

Verzoeker gaat hieraan voorbij. Verder, mede gelet op het gebrek aan medewerking van verzoeker tijdens de mogelijkheid het recht om gehoord te worden, is het niet kennelijk onredelijk aan te nemen dat zijn familieleden in België verzoeker kunnen helpen bij de opbouw en herintegratie van diens leven in het herkomstland. De bewering dat verzoeker geen familie heeft in Marokko en dat hij zijn vader nooit gekend heeft, doet niks af aan deze vaststelling. Als verzoeker niet meewerkt tijdens het horen, kan verzoeker niet verwachten dat de verwerende partij niet een aantal veronderstellingen poneert. Verzoeker heeft 11 jaar in Marokko gewoond. Verzoeker is nog jong (34 jaar). Het is niet kennelijk

onredelijk dat de moeder van verzoeker familie heeft in het herkomstland, minstens mensen kent om verzoeker wegwijs te maken in het herkomstland.

2.2.3.2. Wat zijn familieleden betreft, verwijst verzoeker naar zijn moeder, (half)broers en (half)zussen en stelt hij geen enkele andere familie te hebben en nergens anders onderdak zal hebben.

De bestreden beslissing motiveert hierover:

“Voor u in de gevangenis terecht kwam was u ingeschreven op hetzelfde adres als uw moeder Z. H., (geboren in 1965, te Saka, Marokko, Nederlandse nationaliteit, E-kaart geldig tot 22.04.2022). Ook tijdens de strafonderbreking toegekend in het kader van de coronamaatregelen zou u op dat adres verbleven hebben. Uit de registers blijkt dat uw moeder op 09.11.1989 uit het echt is gescheiden te Guercif (Marokko) van uw vader (E. B. L., geboren op 00.00.1962 Marokkaanse nationaliteit). Uw moeder is op 22.11.2000, te Taza, (Marokko) hertrouwd met uw stiefvader (N. E. A., geboren op 02.04.1963 te Boufakrane, Marokko, nationaliteit Marokko, F+ kaart geldig tot 31.10.2022). Uit dit huwelijk zijn 2 kinderen geboren: uw halfbroer (N. B. geboren op 11.07.2002 te Rotterdam, Nederlandse nationaliteit, E-kaart geldig tot 23.07.2024) en uw halfzus (N. R. geboren op 05.11.2004, te Rotterdam, Nederlandse nationaliteit E-Kaart geldig tot 02.11.2021). Uw moeder, stiefvader, (halfbroer en halfzus zijn woonachtig in België. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen (half)broers en (half)zussen, valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw moeder en stiefvader of tussen u en uw halfbroer en halfzus. De aanwezigheid van uw familieleden heeft u duidelijk niet kunnen behoeden van het plegen van zeer ernstige feiten. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat zij u inmiddels beter zouden kunnen begeleiden. Uw moeder, uw halfbroer en halfzus kwamen u tot in juni 2019 in de gevangenis bezoeken (zie bezoekerslijst d.d. 06.07.2021). Het gegeven dat uw moeder, uw halfbroer en halfzus u kwamen bezoeken in de gevangenis en dat u mogelijks belt met familie wijst niet noodzakelijk op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden.

Het vonnis van de SURB d.d. 29.01.2018 vermeldde dat u in 2018 welkom was bij uw moeder en uw stiefvader. Uit het gegeven dat u na uw vrijstelling mogelijks bij uw moeder en stiefvader kan gaan wonen, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en deze familieleden worden afgeleid. Financiële ondersteuning kan door de familie gegeven worden ook als u in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van stortingen). Een louter financiële afhankelijkheid en het inwonen volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheid van uw familie aan te tonen. Uw leeftijd (bijna 34 jaar) laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat u in 2019 bezoek kreeg van F. F. die door de gevangenis geregistreerd werd als zijnde uw schoonmoeder. De DVZ heeft echter geen informatie aangaande een eventuele partner en bijgevolg schoonmoeder in België. U heeft nagelaten de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Ook uw administratief dossier bevat geen informatie over een eventuele partner in België. U ontvangt in de gevangenis geen bezoek van een persoon die geregistreerd werd als zijnde partner.

Uw familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Dat het onderhouden van de contacten met uw familie moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen crimineel gedrag. Nadat u ongewenst werd verklaard in Nederland en uw eerste veroordeling in België had u ervoor kunnen kiezen om op het rechte pad te blijven, maar dat deed u niet en u maakte u opnieuw schuldig aan vergelijkbare feiten. U bevindt zich nu in een strafcategorie van 5 tot 7 jaar. Uit de belangenafweging blijkt dan ook dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan uw familiale belangen.”

Verzoeker toont niet aan dat hij een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig familieleven heeft: hij is meerderjarig, de fysieke bezoeken tussen hem en zijn familie in de gevangenis zijn karig, zoals vermeld in de bestreden beslissing. De familie in België kan verzoeker opzoeken in hun herkomstland, Marokko. De bestreden beslissing stelt juist dat uit het gegeven dat verzoeker na zijn vrijstelling mogelijks bij zijn moeder en stiefvader kan gaan wonen, niet *ipso facto* een band van bijzondere afhankelijkheid tussen verzoeker en deze familieleden kan worden afgeleid. Financiële ondersteuning kan door de familie gegeven worden, ook als verzoeker in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van stortingen). Een louter financiële afhankelijk en het inwonen volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheid van zijn familie aan te tonen. Verzoekers leeftijd (bijna 34 jaar) laat in beginsel toe te veronderstellen dat hij in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoekers familie kan België vrijelijk in- en uitreizen en contact onderhouden middels (korte) bezoeken of middels de moderne communicatiemiddelen. De bewering dat weinig bezoek gebeurt in de gevangenis omdat verzoeker naakt gefouilleerd zou worden bij elk bezoek, wat hem weerhoudt bezoek te wensen, is door niets ondersteund en weinig geloofwaardig.

De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn niet aangetoond. Bijgevolg toont verzoeker evenmin aan dat hij een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig familieleven heeft. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. De Raad merkt ten overvloede op dat de dagelijkse telefoontjes naar verzoekers moeder ook kunnen geschieden in het herkomstland.

2.2.3.3. Artikel 20 van het VWEU bepaalt als volgt:

"1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere, a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven; (...)

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."

Artikel 20 van het VWEU heeft betrekking op het burgerschap van de Unie (met inbegrip van de rechten en plichten verbonden aan deze hoedanigheid). Reeds in het arrest *Ruiz Zambrano* heeft het HvJ een uitlegging gegeven over de toepassing van het voormelde artikel 20 van het VWEU. Het Hof zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden onzegd. Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, *K.A. e.a.*, ptn. 51 en 52; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez- Vilchez e.a.*, pt. 63; HvJ 8 maart 2011, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, ptn. 43 en 44).

Dergelijke bijzondere situatie toont verzoeker niet aan.

Het louter bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er kan verwezen worden naar punt 2.2.3.3.

Verzoeker heeft geen bijzondere afhankelijkheidsbanden met zijn familieleden aangetoond. Het blijkt niet dat de Unieburgers door de bestreden beslissing noodgedwongen het Uniegebied moeten verlaten.

Er kan niet ingezien worden op welke wijze de bestreden beslissing verzoekers familieleden die in België verblijven zou verplichten te verhuizen naar Marokko, daargelaten de vaststelling dat niets wijst op een wil en wens daartoe, nu niet blijkt dat verzoeker geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met deze familieleden afdoende heeft aangetoond en het contact dat verzoeker onderhoudt met zijn familie niet *de visu* gebeurt. Ook de schending van artikel 20 van het VWEU is niet aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is voor zijn familieleden die in België verblijven.

2.2.4. Verzoeker maakt de schending van de door hem aangehaalde onderdelen van het tweede middel niet aannemelijk.

2.3. De Raad besluit dat beide middelen in al hun onderdelen, zo ontvankelijk, ongegrond zijn.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN